

ВІРУ

**Шановні читачі,
дорогі брати і сестри
в Ісусі Христі!**

**Щиро вітаємо вас з Великоднем – святом
Христового воскресіння. Хай віра в воскреслого
Спасителя по-новому заясніє в ваших серцях і
зробить непохитною надію на вічне блаженство в
Царстві Отця. Радіймо і веселімося, тому що**

**Христос воскрес!
Воістину воскрес!**

«І вони зберегли це слово, допитуючись один в одного, що то значить – воскреснути з мертвих?»

(Мр. 9:10).

«... Встану, піду до батька мого»

(Лк. 16:18).

Бог не помиляється

Коли мова заходить про свято Благовіщення і ми згадуємо євангельські події 2000-літньої давнини, мимоволі виникає запитання: чому саме Марії з Назарета був даний привілей стати земною матір'ю нашого Господа Ісуса Христа? Чи могла б бути на її місці якась інша дівчина?

Одержавши надприродне ангельське об'явлення, Марія, коли Син загубився, три дні шукала Його де завгодно, тільки не в місці присутності Бога-Отця (Лк. 3:45-46). А згадаймо спробу забрати Ісуса, як «несамовитого» (Мр. 3:21, 31), коли Він настановляв Своїх учнів.

Це свідчить, насамперед, про те, що Марії були властиві звичайні людські почуття і переживання. Однак, згідно з Євангелієм, не це основне в описі її вчинків і ставлення. По-перше, вона смиренно сприйняла волю Божу, проголошену устами ангела Гавриїла (Лк. 1:38).

Читаючи далі, ми бачимо, що Марія

зберігала у своїм серці всі пророчі слова, адресовані їй і Ісусові (Лк. 2:51).

В історії про весілля в Кані Галілейській ми зауважуємо, що вона була готова підкорити своє бажання волі Христа: «Зробіть усе те, що Він вам скаже!» (Ів. 2:4-5).

Марія залишалася біля хреста і тоді, коли багато навіть ревних прихильників покинули нашого Господа (Ів. 19:25).

Її особлива дорога як матері Ісуса злилася наприкінці життя з дорогою всіх тих, хто увірував у воскресіння Христа і йшов за Ним. Марія із Назарета прийняла силу згори і молилася з учнями в день П'ятидесятниці, переживши хрещення Духом Святим, і свідчила разом з іншими про дивні діла Божі (Дії 1:14, 2:4).

Дивлячись на приклад цієї великої жінки, хочеться віддати хвалу Господу, Котрий здатний побачити глибини нашого серця і знає весь наш потенціал. Бог, на щастя, ніколи не помиляється!

Олександр ШУЛЬГА.

ХРИСТОС ВОСКРЕС, або Про рішення блудного сина

Микола Синюк

Єпископ

прийшло в те, що здавалося мертвим. Весняне сонце пробудило до воскресіння замерзлу природу. Отже, воскреснути — означає повернутися до життя, до свого природного стану.

Варто зауважити, що Біблія має свій погляд на життя і смерть. Згадаймо відому притчу про блудного сина. Молодий, самовпевнений юнак залишає батьківську хату. Набридло жити під батьківським дахом, знаючи, що ти можеш сам, незалежно, вільно й весело проводити свої молоді роки. Так і сталося. Феєрверки нестримної пожадливості, гулянки, друзі і ще багато чого такого, про що «блудні сини» говорять захоплено: «Життя!».

І справді, на перший погляд, все правильно. Життя у всіх його гріховних барвах кипить і вирує. Проте батько безпутної дитини думав інакше, розважаючи про «бухливе життя» сина. Ось його висновок: «Оцей син мій був мертвий...» (Лк. 15:24).

Що означає «мертвий»? Дивлячись своїми очима, слухаючи вухами, розмовляючи і поспішаючи на чергову вечірку, маючи всі ознаки живої людини, за ставленням до свого батька він — мертвий! Батька не існує ні в думках, ні в словах, ні у вчинках. Батька просто немає. Син вмер для нього, а мертвому байдуже до батьківської любові і батьківського болю...

То що ж то значить — воскреснути з мертвих? Батько блудного сина з притчі констатує: «Він був мертвий, але ожив, пропадав, але знайшовся!». Ожив, або

воскрес — означає: я повернувся до батька, я знову чую його голос, відчуваю його любов і турботу до мене; і все, що мені не належало (я своє давно прогуляв), мені дарується знову.

... А тепер — про Небесного Батька, Бога-Отця. Чи можу я сказати в ці святкові дні, що я живий для Нього? Істина дуже проста: якщо я воскрес для Бога — я помер для світу, для гріха і всього беззаконня. І навпаки, якщо я мертвий для Бога — я живий для світу, а Бог і Його слово мені абсолютно ні до чого.

Проте Батько чекає. Суть в тому, що рішення про воскресіння до нового життя для Бога приймаєш ти! Особисто! Так, як це зробив блудний син. Ось його рішення: «... Встану і піду до мого батька... і скажу: отче я згрішив...» (Лк. 15:18).

Шлях до Отця Небесного — аналогічний. «Отче, я згрішив, я грішник, але не хочу ним залишатися, я хочу до Твоїх Батьківських обіймів. Прости мені, Отче...» Це твоя молитва, і Отець прийме її вже сьогодні, тому що Ісус воскрес для твого оправдання: «Він виданий був за гріхи наші і воскрес для оправдання нашого» (Рим. 4:25).

То що то значить — воскреснути з мертвих? Це значить — повернутися у свій природний стан, повернутися до Бога-Отця. Стати живою гілкою, що розквітла від Сонця правди — Христа і готова принести плід. Воскреснути з мертвих, отримати вічність з Христом — це разом з нашою славетною землячкою Лесею Українкою промовити устами її літературної героїні: «Я буду вічно жити! Я в серці маю те, що не вмирає!».

Розп'ятий чи воскреслий?

Розп'ятого Ісуса мені повісили на шию ще в дитинстві. Христос воскресав на три дні на Великдень, а потім знову всюди був розп'ятий. На хрестах на перехресті доріг, посеред полів, у церкві. І я задумався.

Христос пішов на смерть заради нашого спасіння. Пішов добровільно, виконуючи волю Божу. Але чи означає це, що Він прийняв хресну смерть задля того, щоб ми поклонилися Йому розп'ятому, мертвому?

Гріх ціна нашій проповіді, сказав апостол, якщо Христос не воскрес. Але якщо ми кланяємося і молимося до розп'ятого і мертвого, то гріх ціна нашій вірі. Однак у багатьох випадках саме таке відбувається.

Та Христос живий. Він воскрес із мертвих. Смертю смерть подолав! Він серед нас. Він — Глава Церкви. Він хоче спілкуватися з нами. День і ніч Він стукає в наші серця. А ми не відкриваємо Йому.

Ми говоримо з мертвим: «Ісусе розп'ятий». Чому? З мертвим спокійно. По-перше, він глухий. Йому можна говорити що завгодно, а можна нічого не говорити, — він все одно не чує. Перед ним можна грішити з ранку до вечора, він все одно не бачить і ніколи ні про що не довідається. Можна каятися кожні півгодини — він безпорадний, від церкви не відлучить.

Гріша справа з живим, із воскреслим. Цей живий доволі прикрий і вимогливий. У першу чергу, Він вимагає знання Євангелія: «Ідіть по цілому світу та всьому створінню Євангеліє проповідуйте» (Мр. 16:15). Потім слід обов'язково покаятися, інакше гріхи не простяться. Неодмінно треба мати віру, причому віру свідому. Хто не має віри — не те що не спасеться, а засуджений буде (Мр. 16:16). Хто покався і повірив, повинен обов'язково охреститися, тобто прийняти водне хрещення. Ось чого вимагає воскреслий Христос.

Чи може немовля покаятися і увірувати? Звичайно, ні. Це може зробити тільки дорослий. Але якщо сповідувати мертвого Христа, то яка тлінна різниця: дитина охрещується чи дорослий.

І нарешті найважливіше. Навіщо воскреслий Ісус наказує учням: «Ідіть і навчіть всі народи» (Мт. 28:19-20). Чого, власне, треба навчити світ? А ось чого: «Зберігати все те, що Я вам заповів». Ісус приніс на землю новозаповітні заповіді, закони нашого життя. І Він непохитно вимагає, щоб ці заповіді виконувати. Бо хто виконує, той спасеться, а хто не виконує — той загине. І живий, воскреслий Ісус усім Своїм божественним єством прагне одного — нашого спасіння. А мертвому абсолютно байдуже, блаженствуємо ми в раю чи горимо в пеклі.

Тож поклонімося воскреслому, Живому Богу, і Він прихилиться до нас.

Василь ГРИГОРЧУК.

● Акції

Разом захистімо майбутнє

Християнська молодіжна газета «Рибка», громадська організація «Я вибираю життя» та молодіжний відділ церкви ХВС м. Івано-Франківська 12 травня 2010 року проведуть просвітницько-профілактичний захід проти абортів «Бог дав мені життя». Цільова аудиторія акції — молодь, адже здебільшого саме молоді люди здійснюють аборти.

Закінчення на 2-й стор.

**Перлини
брами**

СТОП. 4

**Одне життя —
це цілий світ**

СТОП. 5

**НА
ПЕРЕДОВІЙ**

СТОП. 6

**Що ми знаємо
про себе...**

СТОП. 7

Разом захистімо майбутнє

Закінчення. Поч. на 1-й стор.

Незважаючи на активну роботу багатьох благодійних організацій у сфері боротьби з абортами, статистика говорить, що:

— Україна входить в 21% країн, де аборт дозволені без обмежень (наприклад, в Німеччині, Іспанії та багатьох інших європейських країнах не існує поняття «аборт за бажанням» або «аборт за соціальними показниками» — тільки за рекомендацією лікаря). Більше того, Україна посідає перше місце в Європі за кількістю абортів.

— Україна стоїть на межі демографічної катастрофи: за роки незалежності з 52 мільйонів українців залишилося лише 46 мільйонів, а якщо врахувати, скільки людей виїхали на заробітки за кордон, то в Україні насправді проживає трохи більше 36 мільйонів осіб.

— Абортивна статистика України, насамперед, свідчить про хронічну наявність декількох стабільних тенденцій.

Тенденція перша: жадливо низька ставка культури, коли люди не мають наміру народжувати дітей.

Тенденція друга: погана якість життя, коли через низькі матеріальні можливості жінка не може дозволити собі народити дитину.

Обидві тенденції підкрплені плачевним станом вітчизняної медицини, де-факто не здатної сьогодні ні лікувати, ні тим більше попереджати і ліквідувати причини депопуляції.

Але є ще одна тенденція, про яку прийнято не згадувати взагалі. Це — катастрофічний занепад моральності. Перші дві тенденції просто перестали б існувати, якби наш народ беріг своє духовне здоров'я. Це головна причина абортів, головна причина так званої «небажаної вагітності», причина випадкових ставих зв'язків.

Ми усвідомлюємо, що аборт — це морально-етична проблема, і в її розв'язанні

АКЦІЇ

повинно брати участь все суспільство в цілому.

Мета акції:

1. Поінформувати молодь Івано-Франківська про реальну ситуацію в Україні (історія, статистика, негативні наслідки) стосовно абортів.
2. Попередити молодих людей про жадливі наслідки (фізичні, душевні, духовні) абортів.
3. Провести консультаційну роботу з молодими людьми, які завагітніли.
4. Роздати всім охочим спецвипуск християнської молодіжної газети «Рибка», присвячений цій темі, та інші тематичні матеріали.

Програма акції:

- 9.00 — початок акції. Навчальний семінар для лідерів команд та усіх бажаних на тему: «Життя — це Божий дар!». Зустріч усіх учасників для отримання інструкцій, маршрутів та друкованого матеріалу. Поділ на групи.

10.00 — вихід груп за встановленими маршрутами. Роздача спецвипуску «Рибки» та спілкування з молодими людьми на вулицях міста.

10.30 — Автопробіг на підтримку акції проти абортів.

13.00 — 14.30 — Зустріч всіх учасників акції для звіту.

15.00 — 16.00 — Обід.

16.00 — флеш-моб на підтримку акції проти абортів.

17.00 — заключний етап акції на Вічевого майдані. Християнський концерт. Спілкування з людьми. Роздача християнської літератури.

Ми, молодь, повинні розуміти всю важливість здоров'я нашого народу, духовного і фізичного. Ми зобов'язані стати сьогодні на захист духовності і християнської моралі. Ми повинні знати, що справжня свобода не може суперечити інтересам нашого народу. Усвідомивши це, ми зможемо подолати демографічні проблеми.

Для цього ми повинні:

1. Виховувати сучасну молодь на християнських етичних засадах.
2. Добиватися гідного матеріального добробуту народу, щоб ніхто не зміг виправдати дітовбивство бідністю.
3. Добиватися законодавчої заборони абортів.
4. Вшановувати сім'ї, які не бояться народжувати та виховувати дітей.

Не будьмо байдужими, не залишаймося осторонь цієї проблеми. Можливо, через життя дитинки, яка за «планом» мами не повинна була народитися, але яка завдяки нашій акції уникла вбивства, Бог у майбутньому змінить світ! Ти можеш стати частинкою нашого служіння: підтримай акцію молитовно та фінансово!

Богдан ГАЛЮК.

Керівник координаційної ради акції «Бог дав мені життя». (097) 663 31 63, rubka.if@mail.ru

НА ЗЛОБУ ДНЯ

Названі батьки дитини, яка вижила після абортів, запроваджують моду на материнство

20-річна дівчина на п'ятому місяці вагітності зробила аборт. Однак 500-грамове дитинча не вмирало — серденько попри все билось. Лікарі змилосердились і поклали його в інкубатор. Там дещо більшою від пляшечки для вигодовування і побачили дівчинку її названі батьки.

Дитина вижила. Нині Богданка непосидюча і весела дитина. Як справжня господиня, показує квартиру, знайомить з сестрами, показує, де спить. На свій вік дівчинка доволі самостійна. навіть песика виховує.

Розвиток Богданки — це великий прорив нашої медицини, хоча лікарі й побоювалися, що дитина відставатиме в розвитку.

Вражаючи історію Богданки і спонукаючи її названих батьків порушити тему абортів. Вже рік вони проводять театралізовані лекції у школах, вищих навчальних закладах, навіть у виправ-

них колоніях, демонструють фільм про аборт, знайомлять з неофіційною статистикою, згідно з якою за роки незалежності в Україні зроблено 36 мільйонів абортів.

Кожному слухачеві дають до рук макет ще не народженої дитинки і пояснюють, що на 21-й день у неї вже б'ється серденько, коли за законодавством України аборт дозволено до 12 тижнів вагітності, а з соціальних причин — навіть до 22.

Батьки Богданки вважають, що

змінити ситуацію можна лише запровадивши моду на материнство. «Це єдиний спосіб зупинити масове вбивство ненароджених дітей», — запевняють вони.

ТСН.

Інститут релігійної свободи звернувся до новообраного Президента України

Громадська організація «Інститут релігійної свободи» 17 березня спрямувала Президенту України Віктору Януковичу звернення, в якому звернула увагу глави держави на позицію конфесій України відносно порядку вдосконалення законодавства України про свободу совісті та релігійні організації.

У документі, зокрема, цитується зміст звернення Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій до Президента Віктора Ющенка в жовтні минулого року. Тоді глави конфесій України зазначали, що для них актуальним залишається питання погодження та ухвалення в ролі законодавчого акту проекту Концепції державно-конфесійних відносин в Україні, розробленого робочою групою за участі конфесій, Центра ім. Разумкова та народних депутатів України.

На думку членів Ради Церков, лише після цього

можливе порушення питання про внесення змін чи ухвалення нової редакції Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації».

У зв'язку з цим Інститут релігійної свободи звернув увагу новообраного Президента України на прохання глав українських Церков і релігійних об'єднань вилучити з пріоритетних завдань на 2010 рік вимогу щодо необхідності розробки та ухвалення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» (як його нової редакції, так і змін до окремих основоположних статей).

При цьому Інститут релігійної свободи заявив, що поділяє думку членів Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій про те, що на сьогодні основні зусилля уряду щодо вдосконалення законодавства в цій сфері доцільно приділити узгодженню вищезгаданого проекту Концепції державно-конфесійних відносин України.

Правоохоронці вивчали питання протидії тоталітарним сектам

Про це йшла мова під час круглого столу на тему «Актуальні питання вдосконалення кримінального законодавства і реформування системи органів внутрішніх справ».

Відповідно до порядку денного, під час круглого столу відбулась дискусія з приводу питання про запровадження обмежень у сфері релігійної діяльності. Зокрема учасники заходу висловили свої думки відносно законодавчої ініціативи народних депутатів Ігоря Рибакі (позафракційний) та Владислава Лук'янова (Партія регіонів) «Про внесення змін та

доповнень до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» щодо заборони діяльності тоталітарних релігійних сект.

Дослідивши положення законопроекту, учасники круглого столу визнали, що основне поняття в проекті — «тоталітарна релігійна секта» занадто оціночне, оскільки дозволяє вільно його тлумачити, обмежуючи свободу віросповідання. Тому ухвалення такого роду положень як закону може сприяти порушенню основного юридичного принципу формальної рівності.

«Зазначений законопроект містить потенційно небезпечні для релігійного середовища положення, які в разі набуття ними законної сили можуть посилити релігійну ворожнечу, призвести до необґрунтованих обмежень і значних порушень свободи віросповідання».

Нагадаємо, що на початку цього року згаданий законопроект викликав резонанс у релігійній спільноті, отримав негативну оцінку експертів, і вже за місяць автори відкликали його.

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Громадська рада при МОЗ з питань співпраці з конфесіями займеться популяризацією здорового способу життя

23 березня у Міністерстві охорони здоров'я України відбулося засідання Громадської ради з питань співпраці з Всеукраїнською Радою Церков і релігійних організацій.

З вітальним словом до присутніх звернувся новопризначений міністр охорони здоров'я України Зіновій Митник, який пообіцяв підтримувати всі добрі починання, започатковані попереднім керівництвом.

На початку засідання члени Громадської ради узгодили з міністром організаційні питання подальшого співробітництва з МОЗ України. У свою чергу, Зіновій Митник представив нового представника від Міністерства у складі Громадської ради, яким став заступник міністра Андрій Мусієнко.

«Медики лікують тіло, а Церкви — душу людини, і обидва ці покликання мають важливе значення для суспільства», — зазначив Андрій Мусієнко, дякуючи за проявлену довіру в рішенні покласти на нього обов'язки з координації співпраці МОЗ України з релігійними об'єднаннями.

Представники конфесій та медичної спільноти розглянули проект Орієнтовного переліку питань, які будуть порушені на засіданнях Громадської ради у 2010 році. Було вирішено доповнити цей документ іншими питаннями, зокрема спрямованими на популяризацію здорового способу життя, протидії

туберкульозу та епідемії ВІЛ/СНІДу в Україні.

За пропозицією академіка Юрія Кундієва Громадська рада вирішила долучитися до організації IV Національного конгресу з біоетики, який у вересні цього року відбудеться в Києві за участю міжнародних фахівців. Учасники засідання домовилися, що в рамках цього конгресу буде проведено тематичний симпозіум, присвячений проблематиці протидії абортам та звуження їх практики в Україні.

Під час засідання Василь Костицький, голова Національної експертної комісії України у справах захисту суспільної моралі, представив іншим членам Громадської ради основні новації, які передбачає нова редакція Закону України «Про захист суспільної моралі».

Разом із пропозиціями до окремих положень цього проекту Громадська рада при МОЗ висловила підтримку цій ініціативі Національної комісії, спрямованій на забезпечення права українського суспільства, і в першу чергу дітей, на медіапростір, вільний від пропаганди жорстокості, аморальності та насильства. Оскільки, згідно з соціологічними дослідженнями кандидата психологічних наук О. Дроздова, 58% учнів шкіл готові копіювати своїх телегероїв, а 37,7% з них — також вчиняти протиправні дії, наслідуючи поведінку «героїв» телеекранів.

«Жодні інвестиції та фінансова допомога не допоможуть розвинути державі, в якій відсутня висока суспільна мораль», — нагадав голова Громадської ради академік Юрій Кундієв. Він також зауважив, що саме з цього треба починати: «Без моралі будь-які заходи будуть марними, адже все, що робиться без совісті та моралі спустошує душу».

Інститут релігійної свободи.

м. Київ.

Надія на воскресіння

«А про воскресення померлих хіба не читали прореченого вам від Бога, що каже: *Я Бог Авраамів, і Бог Ісаїв, і Бог Яковів; Бог не є Богом мертвих, а живих*» (Мт. 22:31-32).

Христос кладе в основу впевненості у воскресіння сутність Бога і вірність людям, яких Він створив. Створити людей, обдарувати їх моральним почуттям і здатністю до любові та вірності, ввести їх у світ без їхньої згоди, а пізніше забути про мораль і моральне почуття, якими Сам же їх наділив, — це б нагадувало, швидше, діяння безвідповідального тирана.

Однак Бог не такий. І справді, Його зацікавленість у людині і любов до неї стосуються не лише людства в цілому, а й кожного індивідуума зокрема. Він не каже: «Я Бог єврейський», Він дбає про кожного чоловіка, кожну жінку, кожну дитину.

Більше того, коли Він говорить про Себе, Він характеризує Себе через свої стосунки з окремими людьми: «Я Бог Авраамів, і Бог Ісаїв, і Бог Яковів». Авраам, Ісак та Яків давно відійшли з цього світу, задовго до того, коли Бог так назвав Себе, розмовляючи з Мойсеем. Для цього світу вони вже не існують, у той час як для Бога вони все ще існують. Стосунки, які Бог будує з людьми, створеними за Його образом та подобою і викупленими за Його милістю, вічні.

І погляд

Така перша суттєва різниця між атеїстичним і теїстичним поглядами людини. Атеїст вважає, що він — продукт позбавлених свідомості сил, які навіть не підозрюють про його існування. Це не тільки позбавляє його надії, але й кидає в безодню нечутливого, нерозумного світу.

Воскресіння впливає із справедливості Бога

«Не дивуйтеся цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили — на воскресення Суду» (Ів. 5:28-29).

У цьому житті звершується багато несправедливих вчинків. Невинні страждають, а кривдники виходять сухими з води. Однак життя — це не кінець усьому, і воно не може бути таким, оскільки зло, яке чинять люди, переживає їх і впливає на чимало наступних поколінь, завдаючи їм шкоди. Сукупні наслідки цього зла не можуть бути оцінені до кінця часів. Однак Божа справедливість означає воскресіння і тим свідчить, що створений Богом всесвіт — це не механізм, позбавлений моральності, і ще меншою мірою — не моральний хаос.

Мета, яку ставив Бог, створюючи людину, ніколи не зводилась до того,

щоб обмежити рамки її існування нашою тимчасовою планетою. Людина була споконвіку створена за образом і подобою Божими. Ця ідея виявилася вже на початковому рівні процесу творення, але в подальшому вона буде реалізована на найвищому з можливих рівнів (Кол. 3:9-11; 2 Кор. 3:18). Життя на цій планеті — це ніщо інше, як школа, яка повинна розвивати і готувати людину до того часу, коли вона буде цілком відповідати образу Божого Сина.

Апостол Христа Павло колись сказав: «Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі; бо не взяли ви духа неволі знов на страх, але взяли ви Духа синівства, а через Нього кличемо: «Авва, Отче!». Сам Цей Дух свідчить разом із духом нашим, що ми — діти Божі. А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославитись. Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас... Хто нас розлучить від любови Христової? Чи недоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч?.. Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив. Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні анголи, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі,

Господі нашій!» (Рим. 8:14-18; 35, 37-39).

Воскресіння Самого Христа — початок відновлення світу

Сам Христос провів Своє власне воскресіння (Мт. 16:21; Лк. 18:31-33). І це не версія поширеного близькосхідного міфу про помираючого та воскресаючого бога. Це не міф про природу. Христос і Його апостоли були євреями, котрі народилися в І ст. н. е. А євреї протягом багатьох століть стикалися з релігійно-міфологічними системами навколишніх народів і врешті-решт свідомо відкинули їх усіх.

Коли Христос воскрес із мертвих, то Його гробниця виявилася порожньою. Фізичне тіло Христа-людини воскресло буквально. Воно не лише воскресло, але й перетворилося. І тим самим було показано, як воскреснуть ті, хто перебуває з Ним в духовній єдності.

Ось що говорить про це Новий Заповіт: «Та нині Христос воскрес із мертвих — первісток серед покійних. Смерть бо через людину, і через Людину воскресення мертвих. Бо так, як в Адамі вмирають усі, так само в Христі всі оживуть, кожен у своєму порядку: первісток Христос, потім ті, що Христові, під час Його приходу» (1 Кор. 15:20-23).

Людина і природа були зіпсуті духовним повстанням людини супроти Творця. Однак намір Бога полягає не в тому, щоб спочатку знищити природу й людство разом з нею, а після того почати творити щось нове. Його намір полягає в тому, щоб відновити і перетворити вже створену природу й людину і тим самим привести їх до великої слави, до вищого становища, ніж те, яке посідала грішна людина. Воскресіння Людини Ісуса Христа не лише стало зразком

остаточного відновлення; воно поклато початок цьому відновленню.

Надія у цьому житті

Часто кажуть, що надія на воскресіння і на життя в майбутньому світі знижує інтерес до життя в цьому світі, відбираючи в людей надію в житті сьогодні. Найлегше відповісти на це питання так: для людей, яким уже сповнилося 40 років, обіцянка, що завдяки певній ідеологічній системі встановиться економічний рай на землі, також не може бути основою для надії на краще майбутнє.

Проте серйозна відповідь на це заперечення полягатиме в тому, що саме надія на воскресіння робить максимально змістовним наше теперішнє життя. Ми потребуємо таких елементарних речей, як їжа, одяг і житло, однак придбання цих речей не є головною метою життя. Без пального машина не може їхати. Проте головне призначення машини полягає не в тому, щоб її бак був заповнений бензином.

Ісус Христос вчив, що головна мета життя — шукати «найперш Царства Божого і правди Його» (Мт. 6:33-34). Тобто головна мета — це розвиток душі, розвиток характеру людини, коли вона намагається діяти і реагувати на події навколишнього світу згідно з Божими приписами. Тому, хто вірує в Христа, жодні життєві обставини, як би погані вони не склалися, не можуть зашкодити в досягненні головної мети в житті: любити Бога, коритися Йому, прагнути догодити Йому і таким чином стати людиною, яка завдяки воскресінню житиме вічно. Така християнська відповідь на питання про призначення людини та сенс її життя.

За книгою **Д. Гудінга і Д. Леннокса «Світлогляд»**.

«Деградація середньої і вищої освіти», «техногенна катастрофа», «поширення інфекційних захворювань», «еміграція вільнодумців і релігійних дисидентів». Ні, це не сценарій чергового фільму жахів. Такі біди, як передбачають деякі академіки і доктори наук, зволотяться на голови українців, якщо в середніх школах введуть факультативний курс «Етика віри». Це — короткий зміст їх відкритого листа, розісланого електронною поштою.

Сьогодні цей лист активно обговорюється в Інтернеті. Його автори — кілька докторів і кандидатів наук акцентують увагу на тому, що Україні заважає йти в Європу релігія, яку вони трактують як ознаку середньовічного мислення. А якщо конкретніше, то нашою рухові в Європейський Союз «протистоїть» шкільний курс «Етика віри», який вже введений в деяких школах як експериментальний.

Так, справді, в Україні Церква відділена від держави, а школа від Церкви. Це закон нашої держави, і ніхто не збирається його порушувати. Тому запропонований шкільний курс «Етика віри» є факультативним, і пропонується, що діти будуть відвідувати його за згодою батьків.

Не буду заглиблюватися в міркування «підписантів» щодо клерикалізації сучасної України і засилля релігії в нашому суспільстві. Це їх думка і вони мають на неї право. Коротко процитую авторів так званого антирелігійного листа. Можливі наслідки клерикалізації для нашого суспільства, на їх думку, просто жахливі:

середньовічного рівня і сприйняття як істини в останній інстанції змісту проповідей науково недоосвічених священнослужителів.

Не зайве згадати, що з часів Середньовіччя наука і освіта були прерогативою монастирів, а в університетах неодмінно були релігійно-філософські факультети. Як і те, що найвідоміші вітчизняні і закордонні вчені, дослідники, лікарі, природознавці були глибоко віруючими людьми. А окрім того — як викладання «Етики віри» може заважати вивченню природничих дисциплін? І важко повірити, що сучасні школярі, які мають вільний доступ до багатьох джерел інформації, прийматимуть за істину те, що хто-небудь спробує їм нав'язати.

2. Неминуче зростання кількості техногенних катастроф внаслідок низької кваліфікації обслуговуючого персоналу.

Як відомо, найбільша в Україні техногенна катастрофа сталася саме в часи панування атеїстичного режиму, який не зумів відвернути трагедію на Чорнобильській АЕС, як і справитися із її наслідками.

3. Значне погіршення медичного обслуговування і зростання захворюваності населення, поширення інфекційних хвороб.

Який зв'язок між епідеміями і шкільним курсом «Етика віри»? Невже не знають шановні «підписанти», що країни, де здоровий спосіб життя став культом, — Німеччина, США, Ізраїль, Японія та ін., переживають в ХХ-ХХІ ст. вільне співіснування всіх конфесій? І що жодне релігійне вчення не схвалює пияцтво, наркоманію, розпусту, які є основними

причинами хвороб, а віруючі люди не лише стають кращими лікарями і медичними сестрами, санітарами (оскільки виявляють справжнє співчуття до хворих), а й надають безплатну медичну допомогу тим, хто її потребує, — наприклад, місія католицьких волонтерів в Африці і т. д.

4. Зруйнування вітчизняного ВПК і остаточна дискваліфікація відповідних виробничих колективів.

Без коментарів!

5. Виникнення конфліктів між громадянами різних віросповідань, між гілками різних православних Церков і т. д.

Цьому пунктові треба приділити особливу увагу. Справді, держава повинна робити все можливе для відвернення міжконфесійних конфліктів. Але це не означає, що релігійне життя в країні повинно ігноруватися чи заборонятися. Надати всім конфесіям рівні можливості, повернути історичну духовну і матеріальну спадщину, закликати Церкви до діалогу повинні і уряд, і президент. І це робиться в Україні на державному, суспільному і церковному рівнях.

6. Еміграція вільнодумців, атеїстично налаштованих спеціалістів і релігійних дисидентів.

Важко знайти в нашій державі тих, хто був би покараний за атеїзм чи вільнодумство. І кого можна назвати в Україні, поліконфесійній державі, релігійним дисидентом? А ось в часи радянського тоталітаризму таких було дуже багато. Однак емігрувати вдалося лише кільком тисячам, інші ж стали жертвами саме атеїстичного, безбожного в пряму переносому значенні цього слова режиму. А хто заважає сьогоднішнім атеїстам вільно пропагувати свої ідеї, формувати науковий світогляд нації?

Автори листа до міністра освіти по-

переджують: Україна не стане членом Євросоюзу, оскільки в державі відбувається клерикалізація освіти. Однак аргументів на користь своєї думки шановні доктори і кандидати, на жаль, не наводять. А досить лише поглянути, як вирішується ця проблема в країнах Євросоюзу. Так, в державних школах Австрії християнська етика — обов'язковий предмет. Якщо ж школярі відмовляються від релігійних занять, вони можуть відвідувати уроки так званої світської етики. Держава контролює цей процес. У Німеччині релігійні заняття є обов'язковими в державних школах. Виняток становлять позаконфесійні навчальні заклади. Діти мусульманських імгрантів відвідують заняття з релігії і культури ісламу, які проводяться турецькою мовою чи фарсі. У багатьох державних університетах є теологічні факультети певних конфесій.

Цікаво організована релігійна освіта в Данії. Там з першого по десятий клас учні вивчають основи християнських знань, цей предмет обов'язковий. На основі Біблії школярі знайомляться з культурними цінностями країни. А старшокласники вивчають основи всіх світових релігій. В Італії уроки релігійного виховання проводять в державних і приватних дитячих садках і початковій школі — дві години на тиждень, і лише одна година на тиждень присвячена цій проблемі в старших класах. А якщо дитина після 13 років не бажає продовжувати релігійну освіту, вона може замість цього вивчати інші навчальні дисципліни.

У Фінляндії заняття з релігії і етики — встановлена законом складова турботи про дитину. Тести з релігійних чи світоглядних знань обов'язкові для вступу в університети.

В країнах Євросоюзу, що мають досвід тоталітарних комуністичних режи-

мів, наприклад в Польщі, Чехії, Естонії, ці проблеми також вирішені толерантно і розумно. Так, у польських середніх школах релігійні заняття введені з 1992 р. А якщо батьки не бажають, щоб їх дитина оволоділа азами католицизму, їм запропонують уроки іншої конфесії.

Приблизно за таким самим принципом здійснюється освіта в державних і приватних школах Чехії. Теологічні факультети в цій країні існують в п'яти університетах, причому тільки в Карловому університеті в Празі їх три (католицький, протестантський і гусистський).

В Естонії, де школи переважно державні, вивчення релігії добровільне і позаконфесійне. Принципи і теми релігійних занять визначені в навчальних планах, затверджених міністерством освіти. Але батьки самі вирішують, буде їх дитина вивчати основи релігії чи ні.

Основою законодавства країн Євросоюзу є релігійна толерантність і забезпечення прав віруючих, у тому числі і права на одержання релігійної освіти. Вільна конкуренція ідей — запорука свободи. І викладання християнської, протестантської, мусульманської, єврейської, буддистської чи загальнолюдської етики аж ніяк не може привести до розділення школярів за принципом «свій — чужий».

Однак ми повинні бути вдячними шановним авторам «антирелігійного листа», які привернули увагу громадськості до тонкої і делікатної проблеми релігійного виховання. Сподіваюсь, новий уряд вирішить її з урахуванням українського культурного спадку і в європейських традиціях.

Алла БОЙКО.

Доктор філологічних наук, професор Київського національного університету ім. Т. Шевченка.

Біблійна ботаніка

Василь РЯБЧУК

Професор, доктор біології

Кедр

«Чому не збудували ви Мені кедрового дому?» (2 Сам. 7:7).

Починаючи з античності в народних назвах, у розмовній мові і навіть у ботанічній літературі під словом «кедр» розуміли різні дерева. Однак справжній кедр — ліванський, на відміну від, скажімо, сосни кедрової сибірської чи сосни кедрової європейської, яких так само називають кедрами.

У світі нараховують чотири види кедр: атлаский — зростає в Алжирі та Марокко, кіпрський — поширений у горах острова Кіпр, гімалайський — росте в горах Афганістану, Пакистану, Північної Індії, ліванський — зростає, головним чином, у горах Туреччини, Лівану та Сирії.

Ліванський кедр, про якого мовиться в Біблії, — це гігантське дерево з півсотню метрів заввишки і до семи метрів в обхваті. Хвоя зібрана у пучки по 30-40 штук. Шишки сягають довжини 5-11 см.

Деревина кедр має приємне забарвлення, заболонь (зовнішня частина) жовтувата, ядро (внутрішня частина) — жовтувато-коричнева або жовтувато-червона. Характерною особливістю кедр є його напрохуд приємний ароматно-перцевий запах. Імовірно, простота обробки, легкість і запах деревини кедр бралися до уваги при будівництві та оздобленні храму Божого. Зауважимо, що довжина храму була 30 м, ширина та висота відповідно 15 м. Крім того, були споруджені притвір, прибудівка та святе святих для ковчега розміром десять на десять метрів. Дім Соломона мав довжину 50 м, ширину 25 м і висоту 15 м і стояв на чотирьох рядах кедрових стовпів.

Для заготівлі величезної кількості деревини кедр щомісячно в Лівані працювали 10 тисяч лісорубів. Зв'язані колоди перевозили до моря, потім транспортували плотами, далі — дорогами до Єрусалима.

Це задовго до царювання Соломона з деревини кедр були виготовлені деталі саркофага єгипетського фараона Тутанхамона (1356-1350 рр. до Р. Х.). Лише

Кедрові горішки

через 3200 років після виготовлення їх оглянули. На превелике здивування, кедр зберігся в чудовому стані.

Ошатні кедрі уособлювали Божу величність, мудрість та святість. Тому, можливо, кедрове дерево разом із гісопом застосовували для деяких обрядів очищення (Лев. 14:4; Числ. 19:6).

Символічною мовою Біблії кедр означає знатність, силу та довголіття (Пс. 91(92):13; Іс. 2:13; Єз. 17:3, 22 і далі; 31:3 і далі). Тому в Біблії читаємо: «Віженеться, немов кедр» (Пс. 91(92):13), «високі кедр» (Іс. 2:13) тощо. Але гордовиті та високомірні будуть неодмінно понижені. «Буде високий Сам тільки Господь», — підкреслює пророк Ісаї.

Багаті жителі Тиру (фінікійське торгове місто на березі Середземного моря) із кедр робили могутні щогли (Єз. 27:5). Щогла, як відомо, — це конструкція на судні, призначена для виготовлення вітрил, підняття прапора, влаштування спостережних пунктів тощо. Таким чином, кедр ще раз уособлює могутність Творця.

Сьогодні в Сирії та Лівані кедрів за-

лишилося небагато. Вони перебувають під суворою охороною.

Кедр ліванський завдяки своїй біблійній репутації — один із перших інтродуктивів у Західній Європі. У 1826 році він був висаджений у Криму. У Карпатах на висоті 2000 м над рівнем моря зустрічається сосна кедрова європейська. Її висота порівняно невелика — 10-25 м.

Із кедрової деревини виготовляють музичні інструменти, меблі, вікна, двері. З кедрової хвої отримують вітамін С. З кедрової живиці (смоли) — лікувальний скипидар. Повітря в кедрівниках стерильне, чисте, тому воно позитивно впливає на здоров'я людини.

У холодній Камчатці зростає незвичайний чагарник — кедровий стелюх. Він приземкуватий, часто стелиться по землі. Виграють люті хурделиці, дмуть вітри, а він, стелюх, міцно притиснувшись до землі, дарує влітку людям горіхи, палахкотить вогнем у пічці в холодні камчатські зими...

Кедровий стелюх нагадує справжнього християнина. Його часто оточують гріховні люди, іноді пригнічують ненависть ближніх, зневага рідних. А він щедро дарує всім добро, ласку, пораду, любов. Святе Письмо вчить: «Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує» (Мт. 5:44).

років. Має лускоподібну хвою.

У зелених насадженнях кипарис виконує естетичну, санітарну та гігієнічну функції. Фітонциди рослини інтенсивно знезаражують повітря від шкідливих мікроорганізмів. Тому поєднання високих декоративних якостей з антимікробною діяльністю кипариса зробило цю рослину невід'ємною належністю зелених насаджень знаменитих приморських оздоровниць Криму.

той факт, що в його розлогих кронах селилися птахи, зокрема, буськи.

Сьогодні кипарис зростає у Північному Ірані, Малій Азії, на островах Егейського моря, Кіпрі тощо. У Криму його вирощують як декоративну рослину. Кипарис сягає до трьох десятків метрів заввишки. Він надзвичайно довговічний — доживає до трьох тисяч

ІСТОРІЯ З ЖИТТЯ

Це трапилося під час моєї служби в Індії — у неспокійний час, коли відбувалися бунти і вбивства. У моєму полку був маленький сурмач. Я часто говорив йому, що він надто тендітний для життя, яке йому доводилося вести. Але він був народжений в полку, і ми повинні були зробити з нього людину. Його батько, дуже хоробрий чоловік, загинув в бою; його мати, серце якої було розбито, через шість місяців померла.

Перлинні брами

Через два роки, коли Віллі Голту минуло 14, полк розташувався на стоянці за кілька миль від табору. Одного ранку мені доповіли про серйозне порушення дисципліни. У процесі розбору з'ясувалося, що сліди цього огидного вчинку ведуть до людей, що жили в тому ж наметі, де жив і Віллі Голт, і двоє з них були найгіршими типами в полку.

Їх негайно заарештували і допитували на військовому суді доти, поки не набралось досить свідчень проти одного з них. Ніхто не хотів визнавати свою провину, і нарешті я сказав: «Ми всі чули достатньо, щоб бути впевненими, що винний у підлому вчинку, зробленому вчора ввечері, один з тих, що стоять перед нами». І, повернувшись до заарештованих, додав: «Якщо один з вас, тих, хто був минулої ночі в наметі номер чотири, вийде вперед і прийме покарання, як справжній чоловік, інші будуть відпущені на волю; якщо ж ні — не залишиться іншого виходу, як покарати всіх — кожного по черзі отримає десять ударів батогами».

Наступні дві хвилини панувала мертва тиша; потім із середини арештантів, серед яких його тоненька фігура була майже непомітною, вперед вийшов Віллі Голт. Він зупинився за кілька метрів від того місця, де сидів я. Його обличчя було блідим; рішучий і цілеспрямований вираз застиг на обличчі, а його впевнений погляд зустрівся з моїм відверто і прямо. «Полковнику, — сказав Віллі, — ви обіцяли, що коли один з тих, що були в наметі номер чотири минулої ночі, погодиться прийняти покарання, інші будуть відпущені. Я готовий, сер. Чи можу я прийняти покарання прямо зараз?».

На мить я онімів від подиву. Потім, у пориві гніву і відразу, звернувся до заарештованих: «Серед вас є хоч один, гідний називатися чоловіком? Невже ви всі такі боягузи, що дозволите цьому хлопчикові розплачуватися за ваші огидні вчинки? Адже ви не гірше за мене знаєте, що він не винен». Але вони стояли похмурі і мовчазні.

Я обернувся до Віллі, чий терплячі, благальні очі були спрямовані на мене. Ніколи в житті я не був у такій ситуації. Я знав, що мушу дотримати свого слова, і хлопчик це також знав, тому він повторив: «Я готовий, сер». З боєм у серці я віддав наказ, і його повели на екзекуцію.

Він стояв хоробро, з оголеною спиною, коли просвістали один, два, три удари. І четвертим слабкий стогін зірвався з його губ, потім, коли просвістив п'ятий удар, хрипкий крик почувся в групі заарештованих, яких змусили дивитися на цю сцену. І одним стрибком Джим Сайкс, така собі паршива віця всього полку, вхопився за батіг і придушеним голосом сказав: «Зупиніть це, полковнику, і прив'яжіть мене замість нього! Він не робив цього, це зробив я!». Зі скривленим від моральних страждань обличчям він обняв хлопчика.

Ослаблений, майже втративши дар мови, Голт звів очі на нього і усміхнувся — так, усміхнувся. «Ні, Джиме, — прошепотів він, — тепер ти вільний; слово полковника — закон». Його голова впала на підборіддя — він знепритомнів.

Наступного дня, ідучи в наметовий госпіталь, де лежав хлопчина, я зустрів лікаря. «Як хлопчик? — запитав я його. «Він згасає, полковнику», — промовив лікар. «Що?!» — закричав я, заціпенівши від жаху. «Так, вчорашній шок був чимось більшим, ніж він міг витримати».

Лікар помовчав, а потім похмуро

додав: «Для небес він більше годиться, ніж для землі».

Приглушене нарікання долинуло з віддаленого кутка намету, і картину, яка постала перед моїми очима, я не забуду ніколи. Помираючий Віллі лежав, обіпершись на подушки, а над ним на колінах стояв Джим Сайкс. Переміна в обличчі хлопчика вразила мене: воно було смертельно блідим, але його великі очі сяяли дивним світлом.

У цей час чоловік на колінах звів голову, і я побачив краплі поту, що виступили на його чолі, коли він уривчасто промовив: «Навіщо ти це зробив, хлопче? Навіщо?» — «Тому, що я хотів прийняти це замість тебе, Джиме, — відповів слабкий голос. — Я думаю, що коли зроблю так, це допоможе тобі зрозуміти, чому Христос помер за тебе». — «Чому Христос помер за мене?» — «Так, він помер за тебе, тому що любить тебе. Я також люблю тебе, Джиме, але Він любить більше. Я постраждав лише за один твій гріх, а Господь Ісус Христос прийняв кару за всі коли-небудь вчинені гріхи. Ця кара за всі твої гріхи, Джиме, була смертю, і Він помер за тебе». — «У Христа нема нічого спільного з таким, як я, хлопче. Я один з найгірших, і ти повинен би знати це». — «Але Він помер для того, щоб спасти поганих людей — в основному їх. Він сказав: «Я прийшов не за праведними, а за грішниками». Джиме, — благав голос. — Невже Він помер даремно? Він пролив Свою дорогоцінну кров за тебе. Він ступає: чи дозволиш ти Йому ввійти? О! Ти повинен — тоді ми зустрінемось знову».

Голос хлопчика перервався. Віллі поклав свою руку на схилену голову чоловіка. Єдиною відповіддю було приглушене схлипування, потім на кілька хвилин зависла тиша.

Це схвилювало мене. Колись давним-давно я вже чув таке. Спогади про маму, яку я дуже шанував, впливали з далекого минулого, і ці слова здалися мені відгомном її слів. Не знаю, скільки я стояв там, але отямився від хриплого крику чоловіка і побачив, що хлопчина знепритомнів. Кілька серцевих крапель привели його до тями. Він розплющив очі, але вони були тьмяними, майже невидючими. «Заспівай мені, мамо, — прошепотів він. — Заспівай «Перлинні брами» — я так втомився».

Дивно, але слова раптом спливали у мене в пам'яті. Я часто чув їх в далекому минулому. І спіймав себе на тому, що тихо повторюю їх помираючому хлопчикові:

**Хоч дорога ця дуже крута,
Важко нею іти,
Але легко на ній забулється.
В Божє Місто Небесне —
Аж до брам із перлин приведе,
Коли шлях завершиться.**

І коли останні слова зазмерли в мене на губах, очі його засяяли, і відчайний погляд зустрівся з моїм. «Дякую вам, полковнику, — поволив прошепотів він. — Я скоро буду там». Його тон, повний радісної впевненості, здавався таким дивним, що я мимоволі промовив: «Де?». Усміхаючись, він відказав: «Звичайно, на небесах, полковнику. Перекличка вже прозвучала для мене, і ворота відчинені, а ціна заплачена». Потім він тихо й замряно промовив:

**Таким, як я є, у вічність я
прийду,
Бо кров Свою Ти на хресті
пролив за нас,
О, Агнец Божий, я до Тебе йду,
Мене чекаєш Ти завжди і
повсякчас.**

Невдовзі Джим Сакс прийшов до Ісуса. Прийшов і я. А чи прийдеш ти?

Г. ХАРДРЕСС.

Кипарис

«На місці тернини зростає кипарис...» (Іс. 55:13).

Це розкішне вічнозелене дерево класу хвойних неодноразово згадується у Старому Заповіті. Для людей, які звертаються до Всевишнього та каються в гріхах, «на місці тернини зростає кипарис». Для них не страшні ніякі труднощі, бо навіть у сухому степу виростуть вічнозелені кипариси (Іс. 41:19).

Непокірних, гордих, зазнайкуватих людей, які порушують Божі закони, неминує же Божя кара. Зокрема, асирійський цар Санхерів ображав Живого Бога, мріяв сплюндрувати Єрусалим. Тому пророк Ісаї звіщав, що будуть зрубані «добірні його кипариси». Згодом за гріхи цар був убитий мечем (2 Цар. 19:23).

Кипарис має духмяну, легку деревину, яку не здатні пошкодити комахи. Тому деревину кипариса застосовували для будівництва храму Соломона (1 Цар. 6:34; 2 Хр 2:7, 3:5). В окремих перекладах Біблії відзначається, що з деревини кипариса виготовляли музичні інструменти (2 Сам. 6:5).

Про величність кипарисів свідчить

ВІРУЮ

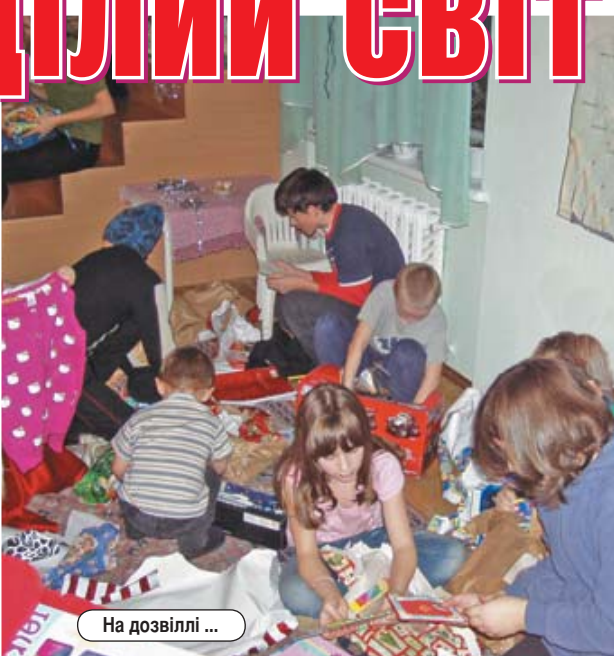

Діти – найцінніший скарб, який Бог дарує та довіряє батькам, Церкві і суспільству, це благословення від Бога. На жаль, у нашому суспільстві є батьки, які не розуміють і не хочуть розуміти цього, тому що вони далекі від Бога. І в результаті благословення обертається для них прокляттям, а їхні діти в чому не винні діти ростуть сиротами при живих батьках.

Одне життя – це цілий світ

«Рідну оселю» відвідав пастор Івано-Франківської церкви ХВС Юрій Веремій з дружиною Галиною

На дозвіллі ...

... і на Богослужінні

Слово Боже наголошує: «Чиста й непорочна побожність перед Богом і Отцем оця: зглянутися над сиротами...» (Як. 1:27). В унісон до цього звучить і стара єврейська приказка: хто спасає одне життя, той спасає весь світ.

Християни це добре розуміють. Ось уже п'ять років в м. Тлумачі Івано-Франківської області функціонує дитячий будинок «Рідна оселя». До 2002 року це був край запущений будинок райспоживспілки, який викупила в держави на добровільні пожертвування Івано-Франківська церква християн віри євангельської. Довелося докласти немало зусиль і коштів, щоб переобладнати це приміщення під дитячий будинок.

На сьогодні на цілодобовому утриманні та вихованні тут перебувають 27 дітей віком від трьох до 15 років. Усіх їх, фактично, покинули напризволяще. Біологічні батьки більшості наших вихованців взагалі не відомі, а матері або п'яниці, або перебувають в розшуку чи відбувають покарання у в'язниці. Шестеро дітей – круглі сироти. Вихованням їх раніше займалися сусіди, родичі або вулиця. І вони добре знають, що таке голод, холод, а в «Рідній оселі» вони зігріті, нагодовані, відчувають домашній затишок. Діти віряють, що це Господь піклується ними. Деякі навіть не хочуть згадувати про своє минуле життя.

Та й справді, що доброго можуть згадати МIRONЧИК і його глухоніма сестричка Оля, які не раз ночували в сусідів або на вулиці навіть в морозні ночі. Батьки в той час і не згадували про дітей, тому що перебували під дією алкогольного дурману до такої міри, що навіть і про себе забували. Але Бог про цих дітей подбав – перед настанням сильних січневих морозів 2006 року дітей привезли до «Рідної оселі».

Колись на цих дітей неможливо було дивитися без жалю. На дитячих личках видніли виразні сліди перенесеного не дитячого горя. Особливо стискалося серце, коли діти сідали до столу. Їли вони так, немовби ніколи до цього не наїдалися досхочу і не вірили, що завтра в них теж буде їжа.

Але за час перебування в центрі в дитячих серцях сталися великі зміни. Тепер їхні обличчя сяють щасливими усмішками. Та й чого дітям сумувати, коли вони знають, що їхні наставники завжди готові подбати про них, прийти на допомогу, приголубити і навіть покарати, коли це потрібно, допомогти з уроками. Словом, зробити все, що повинні робити батьки.

Діти добре вдягнені, нагодовані і живуть у прекрасних умовах. Гарні зручні меблі, затишні спальні, по-сучасному обладнані кімнати гігієни, окремі приміщення для занять і простора зала для дозвілля,

наповнена іграшками, – усе це допомагає зробити «Рідну оселю» справді рідною.

Сьогодні 24 дітей навчаються в Тлумачській ЗОШ, дев'ятеро з них відвідують музичну школу.

За словами директора «Рідної оселі» Зіновія Кучера, основна мета Центру – не тільки зігріти, одягнути й нагодувати дітей, а прищепити любов до Бога, до ближнього, показати, у чому полягає цінність життя, яке дарує Бог кожній людині. Тому дітей навчають Божого Слова, проводять з ними біблійні уроки, а при домі молитви функціонує недільна школа, учнями якої є і вихованці «Рідної оселі». Вони відвідують Богослужіння місцевої церкви християн

віри євангельської і самі беруть в них активну участь. І без сліз просто неможливо слухати дитячі щирі молитви за спасіння своїх батьків і рідних.

На великі християнські свята діти готують спеціальні святкові програми, з якими виїжджають у церкви нашої, а також Чернівецької, Тернопільської і Волинської областей. Устами цих колись знедолених дітей тепер славиться Ім'я Господнє. Вони вже не знедолені, не засмучені, не залякані і не сироти, тому що їх Батько – Господь, Який на кожного з них має Свій величний план.

Влітку діти мають змогу відпочити в християнському таборі. А ще вони залюбки працюють на власному городі, доглядають за квітниками, прибирають прилеглу до будинку територію – словом, роблять все те, що зазвичай повинні робити діти в сім'ї.

Працівники Центру опіки дитини роблять все для того, щоб їхні діти виростили відповідальними громадянами України та вірними християнами, щоб, виріши, вони змогли створити здорові, щасливі повноцінні сім'ї.

Саме тому в «Рідній оселі» нині розробляють проект «Молодіжна кімната», щоб допомогти випускникам адаптуватися до самостійного дорослого життя. Досягнувши повноліття, вони зможуть проживати в спеціально обладнаних кімнатах, які

На дитячому майданчику

нагадують гуртожиток для студентів. Ці кімнати розташовуватимуться на мансардному поверсі (у проєкті передбачено, зокрема, сім кімнат).

Мешканець такої однокімнатної квартири зможе самостійно готувати їжу,

прати та прасувати одяг, проводити вільний час після навчання та роботи.

Безперечно, для реалізації проєкту потрібні кошти. Але ми вже давно переконалися, що світ справді не без добрих людей. Тому справа, яка до впадоби Богові, обов'язково буде завершена.

Ви також можете долучитися до неї, шановний читачу.

Адреса і реквізити ЦОД «Рідна оселя»: м. Тлумач, вул. Винниченка, 42; тел.: (03479) 2-13-78, 2-23-78, 050 2095544;

р/р 26005340323791
Львівська обласна філія АКБ
«Укрсоцбанк» МФО 325019
ЄДРПОУ 26429864
www.ridnaoselya.if.ua

Гріхи, які затягують нас в борги

Розплата за фінансові гріхи, на відміну від біблійних, приходиться не на тому світі – кара очікує тут і зараз. Ми самі обираємо свій шлях: можна жити чистим і праведним фінансовим життям, а можна піддатися скороминущим спокусам і вчинити фатальні помилки.

Заздрість. Предмети розкоші, які раніше могли дозволити собі лише багаті і знамениті, нині може купити практично кожен – у кредит, звичайно ж. Ми потрапляємо в цю пастку, дивлячись, що купують наші сусіди, або, що ще гірше, – персонажі на телеекрані. І ми твердо віримо, що повинні купити таке саме.

Гордість. Гордість і самовпевненість не дають нам передбачити всі варіанти розвитку подій. Люди зазвичай відчувають надмірний оптимізм з приводу своєї майбутньої здатності виплачувати борги і забувають про можливі хвороби та інші неприємності, які здатні значно погіршити фінансове становище. Не забувайте: автомобілі ламаються, зубний біль неможливо терпіти, страхування може не покрити всіх витрат.

Лінощі. Гроші люблять рахунок, тож не лінуйтеся працювати з цифрами. Махнути рукою на все дуже легко, а ось розібратися в цифрах буває важко, особливо в складній фінансовій ситуації. Дослідження показують, що 34% жителів США, які виплачують кредит за будинок, не мають найменшого уявлення про умови своєї іпотечної позики.

Жадібність. Не беріть в борг понад міру! Багато міркують так: «Я все одно куплю цю машину в кредит – то чому б мені не вибрати двигун потужніший, шкіряний салон замість велюрового і клімат-контроль замість кондиціонера? Це дрібниці порівняно з ціною самого автомобіля». Маркетологи чудово знають про цю людську слабину і використовують її.

Гнів. Якщо ви звинувачуєте у своїх помилках кого завгодно, лише не себе, – ви ніколи нічого не навчитеся. Справді, банки роблять нечесно, друкуючи умови кредитного договору дрібним шрифтом на звороті; так, бухгалтер на роботі міг би детальніше розповісти вам про Пенсійний фонд. Але управління вашими власними фінансами цілком на вашій совісті, і звинувачувати когось в тому, що ви залізли в борги, нерозумно і безглуздо.

Зажерливість. Купувати непотрібні речі «просто так» – все одно, що споживати їжу не тому, що голодний, а тому, що вона смачно пахне. Це називається сластолюбством. Ми купуємо їжу в гіпермаркетах у величезних кількостях, виправдовуючи це економією; але чи не доводилося вам викидати зіпсовані і протерміновані продукти харчування? Люди бачать табличку: «Знижка 60%» – і роблять зовсім не потрібні покупки.

До 1990 року, коли Сергій Головін прийняв Господа, він займався науковими дослідженнями. Працював спеціалістом з лазерів у Проблемній лабораторії при кафедрі прикладної математики Сімферопольського держуніверситету. Раніше вчився в цьому ж закладі, потім закінчив аспірантуру з фізики землі. Про себе розповідає:

— Мені хотілося розуміти світ, в якому я живу, і своє місце в цьому світі, — розповідає він. — Атеїзм цього розуміння не давав. Припущення, що наш всесвіт виник випадково, було дуже неймовірним. За всім цим явно проглядався якийсь початок; тепер розумію, що це духовний початок. Я виріс в атеїстичній сім'ї, і вся система освіти втовкмачувала, що Біблія — це збірка казок для бабусь, тому я й не збирався знайти в ній якісь відкриття. Почав захоплюватися різними східними вченнями — даосизмом, дзен-буддизмом, йогою тощо.

Ще у 80-х я читав Євангеліє. Це була заборонена література, а вважалося престижним читати те, що заборонено. Мені сподобалась ця життєва історія — добру Людину ні за що ні про що вбили. А всі заяві духовного плану — відкуплення, смерть за наші гріхи я не розумів і просто пропускав. Проповідь Христа для юдеїв — спокуса, для еллінів — божевілля. Ось я був таким елліном. Для мене Євангеліє було безумством без жодного духовного смислу...

У 1990 році Головін у складі наукової експедиції відправився на острів Шпіцберген біля Північного полюсу. Пастор місцевої селищної норвезької церкви подарував йому Біблію. Вільного часу було вдосталь, тому Сергій вирішив, що «не зашкодить почитати ці казки».

— Читаючи Біблію, я зрозумів: усе, що нам розповідала атеїстична пропаганда про створення світу, про гріхопадіння — обман, який не має нічого спільного з Біблією. Я почав бачити, що світ, в якому ми живемо, і моє життя значно більше набуває смислу, якщо дивитися на них з точки зору Біблії, а не з точки зору атеїзму. Святе Письмо про все однозначно говорить вже з перших рядків.

Від книг я ніколи жодних відкриттів особливо не очікував. Я читав книжку, щоб ознайомитися з її змістом. І зміст Біблії для мене виявився значимим. Як фізик, як вчений, я більш-менш міг розрізняти факти і їх інтерпретацію. Атеїзм мене не влаштовував тим, що ні факти, ні їх інтерпретація не відповідали дійсності. Східні вчення, які мені подобалися, не влаштовували мене тим, що інтерпретація там добра, ідеї цікаві, але вони нагадували атеїстичні — усе виникало само собою, усе буде продовжуватися нескінченно, що не відповідає науковим фактам.

У Біблії ж мені не подобалася інтерпретація, наприклад, що грішнику необхідно покаятися. Але факти були відображені так, що нікуди не дінешся. Я опинився в тій ситуації, що й учні Ісуса. Коли Він почав говорити про Свою жертву, усі від Нього пішли, залишилось тільки Дванадцять. Він запитав, мовляв, а ви чому не пішли, сподобалось чи що. «Ні, нам це теж не подобалось. Але те, що говорять інші, взагалі на правду не схоже». Ось у мене було так само — мені не все в Біблії подобалося, але те, що говорили інші, взагалі не скидалося на правду. Так я повірив Біблії.

Природничі науки не є точними. Будь-який вчений розуміє, що людина здатна знати що-небудь з деякою частотою ймовірності. І ось я усвідомив: з найбільшою частотою ймовірності Біблія говорить правду.

Через кілька місяців повернувся з експедиції і вирішив прийняти хрещення — не тому, що розумів його значення, а тому, що в Біблії так сказано. Я пішов до православної церкви (інших не знав). Кажу священику, мовляв, хочу охреститися. Я боявся, що він почне мені якісь запитання задавати, але все виявилось значно простіше: жодних проблем: трояк в касу і вперед. Я так зрадив: врешті-решт, трояк — непогана ціна за вічне життя. Мені знадобилося трохи часу, щоб усвідомити, що вічне

життя коштує значно більше, але за нього вже заплачено.

Потім почав вивчати богослов'я, дізнався про інші церкви, почав відвідувати їх. Через рік-два потрапив до євангельської громади. Її заснували американські місіонери, і тоді це була найбільша церква в Сімферополі. Але потім місіонери поїхали, і з 600 осіб залишилися 12, усі з новонавернених. Постало питання: розсіятися по інших церквах чи зберегтися. І ми вирішили зростати самостійно, вивчали Біблію. Нині в цій церкві я несу служіння старшого пресвітера.

Основний предмет в роботі центру — проблема походження всесвіту і землі. Писання говорить, що всі необхідні божественні атрибути явлені людині через творіння Боже, але люди придушували істину неправдою, тому що ця істина створює їм дискомфорт. Вони будують твердині, а наше завдання — ці твердині руйнувати. Якщо ви хочете одержати стократний урожай, треба підготувати ґрунт. Тому треба зруйнувати багато твердинь, щоб люди сприймали Добру Новину.

На початку 90-х найбільша кількість твердинь в головах людей була спричинена саме атеїстичним вихованням. Через фізику, біологію, історію людям прищеплювали атеїзм, теорію еволюції. Тому нашим завданням було руйнувати ці твердині, пояснювати, що людина походить не від мавпи, що світ сам собою не міг виникнути і що вічно існувати він не буде.

Нині наукова апологетика продовжує посідати гідне місце в нашій роботі, але все більшу увагу доводиться приділяти етичній апологетиці, проблемі зла, страждань. Сьогодні вже мало хто вірить, що людина походить від мавпи. Зате для багатьох людей твердинею є запитання: «Якщо ваш Бог такий добрий, то чому мені так погано; чому у світі існує зло?». Люди зневірилися в розумінні абсолюту, істини. Ми маємо всі симптоми постмодернізму.

Скажімо, нас часто запитують, чи був насправді всесвітній потоп. Якщо припустити, що був, то ми повинні виявити величезну кількість мертвих істот, похованих в осадових пластах. І що ми знаходимо по всій землі? Величезну кількість мертвих істот, похованих в осадових пластах. Стати викопним не так вже й просто. Собака, яка загинула на дорозі, викопною не стає, тому що для цього потрібні певні умови — моментальне поховання під великими пластами осадових порід без доступу кисню. Усе це можливе лише в разі катастрофи. І це ми спостерігаємо по всій землі. А значить, потоп був на всій землі.

Часто запитують також, коли і в результаті чого загинули мамонти. Різні мамонти загинули в різні часи і

через різні причини. Але в основному вони вимерли внаслідок льодовикового періоду. Мамонти жили аж до другого тисячоліття до Різдва Христового. Льодовиковий період виник в результаті потопу. При потопі велика кількість теплих геотермальних вод з-під землі вилилися в світовий океан. 80 відсотків сучасного океану — це води, що вийшли з-під землі, із «джерел великої безодні». У результаті льодовиковий період був викликаний тим, що океани після потопу були теплими, і велика кількість тепла надходила в атмосферу.

Існує міф, що льодовиковий період був, коли було холодно. Коли холодно, опади не випадають. Сніг іде, коли тепло і волого, коли температура близько нуля. Як утворюються льодовики? Випадає сніг, не встигає розтанути, випадає знову, ущільнюється і кристалізується в лід. Льодовиковий період був лише на півночі Європи. Мамонти, які загинули під кінець льодовикового періоду в зонах вічної мерзлоти, добре збереглися, і ми навіть знаходимо їх тулуби.

Льодовиковий період настав не миттєво, лід наступав поступово, до того часу Євразія була щедро покрита рослинністю. Межа льодового щита припала якраз на територію сучасної України. Талі води з льодовиків саме суди наносили ґрунт. Паводки були дуже великі, вони внесли на територію нинішньої України велику кількість мінералів, які створили наші унікальні ґрунти. Український чорнозем — це наслідок льодовикового періоду.

До речі, події Книги Йова відбуваються приблизно в той час, коли в Європі було оледеніння. Саме тому в цій книзі знаходимо найбільшу кількість нагадувань про сніг і лід. А сама земля Уц, де жив Йов, мабуть, містилася на території сучасного Узбекистану. Збереглися свідчення іспанського місіонера XI-XII століть про могилу Йова. Сьогодні в тих місцях сніг — рідкість.

Біблія — наукова книга. Але чи почали сьогодні люди менше вірити в еволюцію і більше — у біблійні оповіді про походження світу? Рада Європи недавно видала резолюцію, яка рекомендує школам викладати саме теорію еволюції і блокувати поширення біблійного погляду на походження всього.

Що стосується українського населення, то воно здебільшого відмовилося від ідеї еволюції. Але науковий і політичний істеблшмент залишається вельми гуманістичним. До речі, гуманізм — це теж релігія. Кредо гуманізму виражене в словах змія в третьому розділі Книги Буття — «і станете ви, немов боги, знаючи добро й зло». А еволюційне вчення — це спроба надати гуманізму якусь видимість науковості. Епоха Просвітництва взяла на озброєння ідею науковості: мовляв, що не наукове, те й не істинне. Розроблялися міфи про те, що

Сергій Головін, президент Християнського науково-апологетичного центру, свою місію визначає так:

«Ми — обоз благовісту. Наше завдання — забезпечити тих, хто на передовій. Ми утверджуємо християн в їх переконаннях, вчимо їх активно ділитися цими переконаннями — через навчальні курси, літературу, відеоматеріали, місіонерську працю серед студентів і професорів, через дитячі табори».

Штаб-квартира цієї місіонерської організації міститься в Сімферополі.

НА ПЕРЕДОВІЙ

всіх прогресивних людей християнські священики утискували. І мало хто знає, що той же Коперник був католицьким священиком, що ніхто його не спалював і він мирно помер на своїй постелі. Його астрономічні ідеї опублікували його учні після смерті, тому що самому Копернику ніколи було цим займатися, він у своїй парафії був зайнятий «переслідуванням» протестантів.

Кеплер був глибоко віруючою людиною, у Ньютона богословських праць більше, ніж наукових. Немає жодного важливого напрямку науки, біля джерел якого не стояли б християни. Більше того, лише в християнській Європі наука і могла виникнути як така. Тому що віра, що існують єдині закони у всьому світі, — наслідок віри в єдиного Творця, Законодавця і Вседержителя. Саме тому в поганських культурах наука не виникала. Були певні спостереження, але вони ніколи не виражалися в математичних формулах. Єдиний геніальний виняток — закон Архімеда. Проте справжня сучасна наука починається з відкриттів віруючих вчених, таких, як Кеплер чи Ньютон.

Найбільший розрив між реальністю і життям міститься на рівні підручників. Шкільною літературою займаються клерки, чиновники, а головне завдання чиновника — не брати на себе жодної відповідальності. У наших підручниках яких тільки дурниць не знайдеш. Чиновникам спокійніше перебувати в зоні комфорту, нічого не змінювати.

Одне, що радує, — рішення Ради Європи ні на що не впливає. І схоже, що сама ідея створення «сполучених штатів Європи» відпала разом з ідеєю прийняття Конституції Євросоюзу. Це втішає і заспокоює. Тому що під виглядом європейського вектору розвитку і в Україні насаджуються гуманістичні цінності. Мало хто задумується, наприклад, що поняття «загальнолюдські цінності» абсолютно безглузде. Наприклад, до загальнолюдських цінностей відносять, з одного боку, право жінки на аборт, а з другого — відміну смертної кари. Тому нині можеш сміливо вбивати, і тебе закон буде захищати. Якщо дотримуватися логіки «європейських загальнолюдських цінностей», то найнебезпечнішим місцем стає утроба матері, а найбезпечнішим — камера смертника. Ми підходимо до повного безглуздя: із заповіді «Не вбий» вкрали суть, адже смертна кара була за порушення дотримання цієї ж самої заповіді: «Хто проллє кров людську, того кров проллється рукою людини: бо людина створена за образом Божим».

Демократія підмінюється поняттям «права людини», мовляв, чим більше в людини прав, тим більше демократія. Нічого подібного! Демократія — це спосіб формування влади через вибори, і до всездозволе-

ності це не має жодного відношення.

В умовах постмодернізму люди почали лояльно сприймати християнство, але лише тому, що вони до всього ставляться лояльно. Однак вони одразу ж стануть на дибки, якщо їм сказати, що християнство і Біблія — це єдина і абсолютна істина.

Але не треба боятися ярликів. Ісус ніколи на них не реагував. Якщо люди не захочуть сприйняти істину, то вони будуть шукати будь-яке виправдання для цього. Люди, які женуться за мудрістю віку цього, знайдуть будь-який спосіб придертися до проповідника, щоб відкинути істину.

Постає питання: якою в таких умовах має бути концепція церковної проповіді і місіонерства? Сатана постійно буде придумувати щось нове. І ми надто захопилися цими перегонами — на кожну новинку від диявола намагаємось видумати щось своє. Треба повертатися до способів проповіді, характерних для ранньої Церкви. Коли до Ісуса приходили з запитаннями, Він вирізняв і підкреслював те правильне, що є в поглядах цієї людини, і вже не-правильне руйнував правильним у її ж власних поглядах. Тобто не «я проти тебе», а «істина в тобі проти омані в тобі». Те саме робить Павло в Афінах. Він обурився, бачачи масу ідолів, але не почав відразу кричати, мовляв, от погани тут і понароблювали. Він фіксує, що афіняни були готові прийняти це одного «невідомого Бога». Якому вони поставили жертвник про всяк випадок. «І я вам про Нього розповім», — проголошує Павло.

Сьогодні абсолютно інертні європейські християни стали місіонерським полем для нерозбірливих християн з Африки і для небайдужих мусульман зі Сходу. Але мусульмани у більш вигідному становищі, тому що Європа вже продала себе. Починаючи від де Голля вона позиціонувала себе як антиамериканський континент, встановила міцні зв'язки з нафтоносним арабським світом. А ігри Європи з арабським світом в галузі політики і економіки — це як полювання на ведмедя: думаєш, що ти на ведмедя полюєш, а насправді ведмідь на тебе полює. Європа, думаючи, що буде використовувати арабський світ як сировинний придаток, сама стала заручницею арабського світу. І антиамериканські настрої в Європі — чудова платформа для ісламізації.

Чим зручний іслам? Чітким набором правил і постанов. І його популярність в Європі — це ще один індикатор того, що Старий світ засумував за істиною. Ми часто уявляємо мусульманина як екстреміста-терориста, а насправді рядовий мусульманин — це просто людина, яка живе правильним життям за чіткими правилами. А поняття «бути християнином» в країнах Європи з моральністю часто ніяк не пов'язане. На жаль! А бути мусульманином — означає бути людиною, яка живе за певними принципами. Ось і причини їх успіху.

І ще: християни не вміють вести з мусульманами богословський діалог, вони не знають, у чому проблема ісламу, не розбираються в його слабких місцях. Ісус і апостоли завжди грали на полі свого противника. Ми пам'ятаємо заклики Ісуса: «Йдіть і навчайте», а на практиці ми його сприймаємо як «сходіть і затягніть», мовляв, тут, у своєму храмі, ми його зробимо своїм на наших умовах. А перейти на чуже поле боїмося. Граючи на своєму полі, ми, можливо не програємо, але і виграти ніколи не зможемо. Ісус і апостоли завжди грали на полі противника — починаючи від втілення Христа на землі в царстві князя віку цього. Треба виявляти інтерес до людей, жити їх життям, бажаною допомогти їм, а не ставитися до них просто як до безликого об'єкта євангелізації.

Втілення Христа — це не абстрактна доктрина, це візир, який ми повинні наслідувати. Нам треба приймати себе, для всіх зробитися всім, щоб спасти хоча б деяких. Тільки так ми будемо співучасниками Доброї Новини. А інакше ми зробимося просто клубом за інтересами, клубом любителів Ісуса — і не більше.

Багато християн настільки за-непокоєні (і цілком справедливо) сильним еволюційним впливом нехристиянських засобів масової інформації, що уникають новин чи просто мало ними цікавляться.

І хоч я, безумовно, підтримую шире бажання християн сфокусувати свою увагу на тому, «що тільки чисте, що тільки любе...» (Фил. 4:8), важливо відмітити, що не все, про що повідомляється в сучасних засобах масової інформації, неправда. Деякі дані, про які повідомляється, не тільки істинні, а й можуть слугувати стратегічно корисним засобом в руках християн.

Необхідно просто вміти виділяти факти з еволюційної «круговерті» заперечення Біблії, побудованої на ідеї про мільйони років, в якій крутяться так багато сучасних репортерів і журналістів. Треба визнати, що це вимагає великих зусиль і активності з боку віруючого. Було б дуже корисно, якби християни мали здатність чинити сьогодні у своєму житті так, як це робили Павло і Сила у Верії (Дії 17:10). Це дозволило б їм відкинути сміття і відібрати те «коштовне каміння», яке допоможе зруйнувати еволюційні ідеї (2 Кор. 10:5) і проголосити істину Божого Слова.

Класичним прикладом цієї ситуації можна назвати недавній заголовок в газеті «В Індонезії виловлена стародавня латимерія». Наскільки стародавня? У статті говориться, що латимерія — це «вид, який раніше вважався вимерлим, так як і динозаври», тобто до цього «вважали, що вони вимерли 65 мільйонів років тому, поки одна з них не була виявлена недалеко від Африканського узбережжя в 1938 році». Знахідка 1938 року «викликала великий інтерес у всьому світі», але недавня індонезійська знахідка «живої викопної істоти» (як говориться в статті) викликала не менший інтерес. Рибалка, що зловив

«Латимерія» — так. «Стародавня» — ні!

цю латимерію, помістив її в басейн, де вона прожила 17 годин. Як стверджує один місцевий морський біолог, «це неймовірно тривалий час виживання для таких глибоководних риб».

Латимерія, формально відома тільки за скам'янілими взірцями, довго вважалася вимерлою. Але в 1938 році її виявили неподалік від Африканського узбережжя. Пізніше її вилловлювали не раз і не два. Остання знахідка — в Індонезійських водах, про яку згадано вище.

Еволюційна версія історії: латимерія — це «стародавній» вид, який зник з літопису скам'янілостей 65 мільйонів років тому разом з динозаврами. Протягом цього часу вони вважалися вимерлими, але знахідка живої латимерії вказує на те, що це «жива викопна істота».

Яким же чином ці факти можуть бути «стратегічно корисними» для християн?

Використовуючи факти для зруйнування видумки

На думку еволюціоністів, пласти порід, що містять скам'янілості, відклалися протягом мільйонів років, тому коли такі істоти, як латимерія, відсутні у верхніх пластах порід (які, на думку еволюціоністів, охоплюють «останні 65 мільйонів років»), вони вважають, що це вказує на те, що латимерія вимерла. Але статті на взірці згаданої вище,

та ще й із фотографією живої, щойно виловленої латимерії, кидають виклик еволюційним тлумаченням «літопису скам'янілостей».

Тому, проповідуючи невіруючим людям, ви можете показати їм фотографію рибалки, який тримає в руках свій улов, і сказати наступне: «Риба, яка, на думку еволюціоністів, вимерла 65 мільйонів років тому, свіжішою не буває!».

Потім ви можете зауважити, що в Біблії описується подія, яка допомагає зрозуміти, чому ми знаходимо так багато добре збережених скам'янілостей по всьому світу — глобальний потоп. Велика кількість скам'янілостей свідчить про те, що вони були швидко поховані під осадами, що переносилися водою. Це і завадило їх розкладанню, і тому вони добре збереглися. «Літопис скам'янілостей» — це результат всесвітнього потопу, який стався 4500 років тому, і він відображає послідовність поховання під час потопу, а не послідовність еволюції і вимирання протягом мільйонів чи мільярдів років.

Коли таких істот, як латимерія, знаходять живими, для тих, хто довіряє Біблії від першого до останнього її вірша, у цьому немає нічого дивного. А ось для еволюціоністів знахідка «живого викопного» не тільки часто виявляється чимось дивним (як, наприклад, те, чому еволюція не відбувалася протягом 65 мільйонів років), а й здатна цілком перевернути існуючі раніше еволюційні поняття про неї.

Колись еволюціоністи стверджували, що земноводні тварини еволюціонували від риби, яка нагадує латимерію. Вони пояснювали, що ці риби використовували м'ясисті перепончасті плавці, щоб ходити морським дном до того, як вони вийшли на суходіл. Поки латимерія була «вимерлою», таку гіпотезу було важко заперечити. Але із знахідкою живої латимерії в 1938 році наступними спостереженнями за ними було виявлено, що плавці використовувались не для переміщення, а для майстерного маневрування під час плавання. Окрім того, виявилось, що її м'які частини були повністю такими, як у риби, а зовсім не проміжковими.

Тепер також відомо, що латимерія володіє унікальними характерними особливостями. Вона народжує дітей приблизно через рік вагітності, у неї є маленький другий хвостик, який допомагає їй плавати, і залоза, яка вловлює електричні сигнали. Усе це — безумовне свідчення того, що дизайн цієї істоти був ідеально розроблений. Таким чином, знахідка живої латимерії виявилася фатальною для ідеї про те, що це «проміжкова форма» риби, від якої пішли земноводні, а потім і наземні тварини і птахи.

Отже, латимерія — це чудовий маленький «коштовний камінець», інструмент для свідчення людям. Усі подібні «стародавні» і «живі викопні», за допомогою яких засоби масової інформації постійно привертають увагу, дають можливість активним християнам використати

«новини дня» для поширення Євангелія. Звичайно, це мудро — бути готовим до того, що виникнуть питання. Скажімо, а як щодо динозаврів? Якщо динозаври не вимерли 65 мільйонів років тому, де вони сьогодні?

Для того, щоб відповісти на це запитання, можна звернути увагу на наступне: існують цікаві і постійні сучасні «спостереження» неопізнаних істот, дуже схожі на моделі тварин, які вчені створюють на основі скам'янілостей. Серед них — дракони та інші схожі на динозаврів істоти. Виявлена також «свіжа» тканина динозаврів, якій не може бути мільйони років.

Але якщо динозаври і люди жили в один час, ми неодмінно повинні виявити їх скам'янілості разом!

Як можна відповісти на це? Іноді правильно задати вашому співрозмовнику запитання, яке покаже, що його початкове запитання ґрунтується на неправильних припущеннях, наприклад: «Латимерії і кити жили в один і той же час, але чому ми не виявляємо разом їх скам'янілостей?».

Таким чином, ви допомагаєте своєму співрозмовнику самому думати і знову нагадуєте йому про те, що ви раніше говорили про всесвітній потоп.

Не засмучуйтеся, якщо ваш співрозмовник не змінює своєї думки після розмови з вами — врешті-решт, «ваша праця не марнотна у Господа» (1 Кор. 15:58). І ще читаємо: «Бо сховане від тих, хто хоче цього (в оригіналі — від «немудрих за власним бажанням»), що небо було на початку, а земля із води та водою складена Словом Божим, тому тодішній світ, водою потоплений, загинув» (2 Петр. 3:5-6).

І це спонукає нас завзятю продовжувати говорити про премудрість Божу на фоні байдужості і ворожості: «А розумні будуть сьяти, як світила небозводу, а ті, хто привів багатьох до праведності, немов зорі, навіки віків» (Дан. 12:3).

Девід КЕТЧПУЛ.

І ДИВОВИЖНО

1. Людський організм складається приблизно з одного квадрильона клітин.
2. Вентиляція легень (кількість вдихань перемножена на об'єм повітря, що вдихається) у здорової людини досягає 5-9 літрів за хвилину.
3. Якщо всі еритроцити людини викласти поруч, то отримаємо стрічку, якою можна тричі огорнути земну кулю по екватору.
4. У Давній Греції тривалість життя людини становила в середньому 29 років, в Європі XVI ст. — 21 рік, XVII ст. — 26, XVIII ст. — 34, на початку XX ст. — близько 50, у середині XX ст. — майже 70 років, а наприкінці того ж століття ця цифра скоротилася до 60.
5. Підраховано, що людина за все життя споживає близько 2,5 т білка, 1,3 т жиру, 15,5 т вуглеводів та 75 т води.
6. У людському тілі міститься до 3 кг мінеральних солей, з яких 5/6 входить до складу скелету. Водночас кухонної солі в організмі дорослої людини — 300 гр.
7. 20 амінокислот, з яких складаються білки, можуть давати 25000000000000000 комбінацій різних білкових сполучень.
8. Організм може витримати нагрівання до 44, а в рідкісних випадках — до 45 градусів.
9. У тілі людини нараховується 100–160 млрд. капілярів. Якби можна було витягнути їх в одну лінію, то її довжина становила б 60–80 тис. км, що приблизно у два рази більше за довжину земного екватора.
10. За добу організм виділяє стільки тепла, що можна було б довести до кипіння 33 літри крижаної води.
11. Якщо рахувати еритроцити людини зі швидкістю 100 штук за хвилину, то для того, щоб перерахувати їх усіх, знадобиться 450 тис. років.
12. За добу кістковий мозок виробляє 320 млрд. еритроцитів.
13. Час повного кровообігу дорослої людини становить 20-28 секунд, дитини — 15 секунд, підлітка — 18. За добу кров обертається в організмі 1,5–2 тисячі разів.
14. Маса серця становить 1/200 маси тіла, але на забезпечення його роботи витрачається 1/20 усіх енергетичних ресурсів, які споживають інші органи. Це й не дивно, оскільки обмін речовин у серцевому м'язі проходить у 10-20 разів інтенсивніше, ніж у будь-якому іншому органі людського організму.
15. Щохвилини крізь судини головного мозку

Що ми знаємо про себе, або 50 неймовірних фактів про людський організм.

- протікає ¼ л крові, а загальна довжина усіх судин півкуля становить 560 км.
16. Половина всіх білків нашого тіла замінюється протягом 180 днів, а білки печінки — за 17-20 днів.
17. У клітинах головного мозку міститься 80% води, у м'язах — 76%, у кістках — до 25%.
18. Маса всіх разом взятих залоз внутрішньої секреції однієї людини приблизно дорівнює 100 г.
19. Людська волосина у 5000 разів товстіша за стінки мильної бульбашки, у 5 разів товстіша за капіляр, у 12 разів товстіша стінок альвеол або у 20 разів — павутини.
20. У середньому протягом життя людина відрощує приблизно 725 км волосся.
21. Людина, яка викурює пачку сигарет у день, випиває півчашки смоли за рік.
22. У блондинів борода відростає швидше, ніж у брюнетів.
23. При усмішці людини задіяні 17 м'язів
24. Людська ДНК містить близько 80 000 генів.
25. Кожен палець людини протягом життя згинає майже 25 млн. разів.
26. Розмір людського серця приблизно рівний величині його кулака. Вага серця дорослої людини становить 220-260 г.
27. До складу людського організму входять чотири мінерали: апатит, арагоніт, кальцит і кристобаліт.
28. Мозок за день генерує більше електричних імпульсів, ніж усі телефони світу, разом узяті. Крім того, щосекунди у ньому проходить 100000 хімічних реакцій.

29. У людському тілі немає ділянок, де б не було білків. У крові та м'язах вони становлять 1/5 від загальної їх маси, у мозку — 1/12. Вони містяться в емалі зубів (1/100). У різних органах білки становлять 45-85% загальної маси.
30. Загальна вага бактерій, які живуть в організмі людини, становить близько 2 кг.
31. Площа поверхні легень приблизно відповідає площі тенісного корту.
32. Тонкий кишечник людини має довжину близько 2,5 м. Після смерті, коли тканини розслабляються, його довжина сягає 6 метрів.
33. Доросла людина робить щодня майже 23 тисячі вдихів і видихів.
34. Людське око здатне розрізняти 10 000 000 кольорових відтінків.
35. Чхнути з відкрити очима неможливо.
36. Жінки блимають очима у два рази частіше, ніж чоловіки.
37. Найсильніший м'яз людського організму — язик.
38. Нервові імпульси переміщуються зі швидкістю 90 м/с.
39. Майже половина всіх кісток людини міститься в зап'ястках та стопах.
40. Шкіра людини змінюється майже 1000 разів.
41. У тілі дорослого нараховується приблизно 75 км нервів.
42. Людське тіло містить кількість жирів, достатніх для виробництва семи брусків мила.
43. У психіатрії синдром, який супроводжується деперсоналізацією, порушенням сприйняття часу та простору, власного тіла і навколиш-

нього середовища, називається «Аліса в країні чудес».

44. Наш скелет нараховує 206 кісток, 85 парних і 36 непарних.
45. 36 800 000 — середня кількість серцебиття людини за рік.
46. Люди з блакитними очима більш чутливі до болю, ніж інші.
47. Нігті на руках ростуть швидше, ніж на ногах, майже у чотири рази.
48. Тривалість життя сперматозоїдів близько 36 годин, яйцеклітини — 12-24.
49. Зріст людини до вечора зменшується на 1-2 сантиметри, а вранці повертається до попереднього показника.
50. «І сказав Бог: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою...» І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх» Бут. 1:26-27).

Ви все ще вірите в еволюцію?

Для чого я живу

«Бо ми — Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

Життя без смислу буде здаватися нудним і тяжким. «І сонечко сходить, і сонце заходить, і поспішає до місця свого, де сходить воно. Віє вітер на південь, і на північ вертається, крутиться, крутиться він та й іде, і на круг свій вертається вітер... Всі потоки до моря пливають, але море — воно не наповнюється: до місця, ізвідки пливають, ті потоки вони повертаються, щоб знову плисти! Повні труду всі речі — людина сказати всього не потрапить! Не насититься баченням око, і не наповниться слуханням вухо...» (Екл. 1:5-8).

Без знання смислу життя воно буде здаватися безплідним і не приносити ніякого задоволення. «Що було, воно й буде, і що робилося, буде робитися воно, — і немає нічого нового під сонцем!» (Екл. 1:9).

Без знання смислу життя воно буде здаватися некерованим. «Покривленого не направиш, а неіснуючого не полічиш!» (Екл. 1:15); «Хто ж із вас, коли журиться, зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного» (Мт. 6:27).

«І я бачив ввесь труд та ввесь успіх учинку, викликає заздрість одного до одного, — і це все марнота та ловлення вітру!» (Екл. 4:4).

Що керує вашим життям?

Багатьма людьми керує почуття вини. Але «блаженний, кому подарований злочин, кому гріх закрито» (Пс. 32:1).

Багатьма людьми керують гнів і озлоблення. «Бо гнів побиває безглузого, а заздрощі смерть завдають нерозумному» (Іов. 5:2).

Багатьма людьми керує страх. Однак «страху немає в любові, але досконала любов проганяє страх геть, бо страх має муку. Хто ж боїться, той

не досконалий в любові» (1 Ів. 4:18).

Багатьма людьми керують речі і гроші. Люди забувають, що їх цінність не визначається їх добробутом. «Ніхто двом панам служити не може — бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматися одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні» (Мт. 6:24); «Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою запустить? Або що дасть людина за душу свою?» (Мт. 16:26). Те саме читаємо в Марка 8:36.

Багатьма людьми керує бажання заслужити визнання в суспільстві. Але ті, хто йде за натовпом, зазвичай у ньому й губляться. «Бо тепер чи я в людей шукаю визнання, чи в Бога? Чи людям дбаю я догоджати? Бо коли б догоджав я ще людям, я не був би рабом Христовим» (Гал. 1:10).

Знання смислу власного життя допомагає нам сконцентрувати всю свою увагу і сили на найважливішому. «Браття, я себе не вважаю, що я досягнув. Та тільки, забуваючи те, що позаду, і спішаючи до того, що попереду...» (Фил. 3:13).

Знання смислу власного життя звільняє наше життя від метушні. «Думку, оперту на Тебе, збережеш Ти у повнім спокої, бо на Тебе надію вона покладає» (Іс. 26:3).

Знання смислу життя робить нас цілеспрямованими. «Я женусь до мети за нагородою високого поклику Божого в Христі Ісусі» (Фил. 3:14); «... усе Він прагматичним зробив свого часу і вічність поклав їм у серце» (Екл. 3:11).

Щоб відшукати смисл свого життя, треба насамперед віддати серце Ісусу Христу. «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою. Це найбільша й

найперша заповідь» (Мт. 22:37-38); «Віруй в Господа Ісуса — і будеш спасений ти сам та твій дім» (Дії 16:31).

Треба присвятити своє життя Ісусу Христу. «Бо для мене життя — то Христос, а смерть — то надбання» (Фил. 1:21).

Треба віддати своє тіло на служіння Ісусу Христу. «Тож благаю вас, браття, через Боже милосердя, — повіддавайте ваші тіла на жертву живу, святу, приємну Богові як розумну службу вашу, і не стосуйтеся до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Бога — добро, приємність та досконалість» (Рим. 12:1-2); «І живу вже не я, а Христос проживає в мені» (Гал. 2:20).

Нам потрібно навчитися бачити Божу присутність у своєму житті, в яких би обставинах і ситуаціях ми не опинилися. «І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре» (Рим. 8:28).

Необхідно служити своїми талантами і дарами Богові і Тілу Христа (Його Церкві). «Служіть один одному кожен тим даром, якого отримав, як доморядники всілякої Божої благодаті» (1 Петр. 4:10).

Потрібно свідчити про Ісуса Христа. «Та ви приймете силу, як Дух Святий злине на вас, і Моїми ви свідками будете в Єрусалимі, і в усій Юдеї та в Самарії, та аж до останнього краю землі» (Дії 1:8).

Мета людського життя сформульована в Біблії так: «І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас. Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо, як і деякі з ваших поетів казали: «Навіть рід ми Його!» (Дії 17:26-28); «Бо ми — Його твориво, створені в Христі Ісусі на добрі діла, які Бог наперед приготував, щоб ми в них перебували» (Еф. 2:10).

Таким чином, ціль людського життя полягає в тому, щоб знайти Бога і посвятити себе служінню Йому. Для цього людина і була створена.

А яка ціль вашого життя?

ЛЕГЕНДА

Три кедри

Колись в чудових гаях Лівану народилися три кедри. Кедри, як всім відомо, ростуть дуже-дуже поволі, отож наші дерева провели цілі віки в роздумах про життя і смерть, про природу і людство.

Вони бачили, як на землю Лівану прибули посланці царя Соломона і як потім, у битвах з асирійцями, земля ця омилася кров'ю. Вони бачили лицем в лице заклітих ворогів — Єзавель і пророка Іллію. За них був винайдений алфавіт; вони дивилися, як мимо проходять каравани, завантажені барвистими тканинами.

Одного чудового дня кедри вирішили поговорити про майбутнє.

— Після всього, що мені довелося побачити, — сказав перший, — я хотів би перетворитися на трон, на якому буде сидіти наймогутніший цар землі.

— А я хотів би стати частиною чогось такого, що на віки вічні перетворить зло на добро, — сказав другий.

— А що до мене, — сказав третій, — то я бажав би, щоб люди, дивлячись на мене, кожного разу згадували про Бога.

Минули роки, і ось у лісі появились лісоруби. Вони зрізали кедри і розпиляли їх.

У кожного кедра було своє заповітне бажання, але реальність ніколи не запитує, про що ми мріємо. Перший кедр став хлівом, а із залишків його деревини спорудили ясла. З другого дерева зробили грубий дерев'яний стіл, який пізніше продали торговцю меблями.

Колоду від третього дерева продати не вдалося. Її розпиляли на дошки і залишили зберігатися на складі у великому місті.

Гірко нарікали три кедри: «Наша деревина була така добра! Але ніхто не знайшов їй гідного використання».

Час минав, і одної зоряної ночі якесь подружжя, не знайшовши собі пристанівку, змушене було переночувати в хліву, побудованому з деревини першого кедра. Жінка ось-ось мала народжувати. Тієї ночі вона й народила сина і поклала його в ясла, на м'яке сіно.

І в ту ж мить перший кедр зрозумів, що мрія його збулася: він послужив опорою найвеличнішому Цареві землі.

Через кілька років в одному скромному дерев'яному будиночку люди сіли за стіл, зроблений з деревини другого кедра. Перш ніж вони взялися за їжу, один з них вимовив кілька слів над хлібом і вином, що стояли на столі.

І тут другий кедр зрозумів, що в ту мить він послужив опорою не тільки чаші з вином, посудині з хлібом, а й примиренню людини і Бога.

Наступного дня з двох дощок третього дерева збили хрест. Через кілька годин привели зраненого чоловіка і прибили його до хреста цвяхами. Третій кедр вжахнувся своїй долі і почав проклинати жорстоке життя.

Але не минуло й трьох днів, як він усвідомив приготувану йому долю: чоловік, що висів на хресті, став Світлом світу. Хрест, збитий з деревини цього кедра, перетворився із засобу катування на символ торжества.

Так виконалося призначення трьох ліванських кедрів: як це зазвичай буває, мрії їх збулися, але цілком інакше, ніж вони собі уявляли.

● МІНІ-ПРОПОВІДЬ

Спасенні кров'ю

«І перейде Господь ударити Єгипет, і побачить ту кров на одвірку горішнім і на двох одвірках бічних — і обмине Господь ті двері, і не дасть згубникові увійти до ваших домів, щоб ударити» (2 М. 12:23).

Якщо ви в пасхальну ніч пройшлися би вулицями єгипетських міст, то за однією ознакою, що впадала в очі, ви відідалися б, де живуть ізраїльтяни, а де — єгиптяни. Не було необхідності прислуховуватися під вікном, якою мовою розмовляють люди, чи очікувати, поки хто-небудь вийде на вулицю, щоб розпізнати його за одягом.

Одного вистачило б: над дверми ізраїльтян був знак крові, в єгиптян його не було. Кров і досі залишається визначальним знаком між дітьми Божими і дітьми світу цього.

Насправді в цьому світі є тільки дві категорії: Церква Божя і світ; ті, хто виправдані у Христі, і ті, хто буде осуджений у своїх гріхах. Цей знак повинен був безпомилково відрізнати істинного ізраїльтянина: на нього спала «уса праведна кров, що проліта була на землі, від крові Авеля праведного». Той, хто вірить в Сина Божого як в єдину, досконалу жертву за гріх, має спасіння; хто не вірить в Нього, той помере в гріхах.

Істинний віруючий покладається на жертву, принесену одного разу за гріх.

Це його спокій, вітха, надія. Хто не покладається на жертву примирення, той відкинув Євангеліє і повинен нести своє власне лиходійство.

Кров була не тільки визначальним, а й спасительним знаком. Що стримувало ангела смерті з мечем? Тільки кров на одвірках дверей. Вони закололи ягнятко, окропили свої дома кров'ю і тому були в безпеці. Діти Ізраїлю не були ні багатшими, ні розумнішими, ні спритнішими, ніж єгиптяни; але вони були спасенні кров'ю і тому залишилися живими, тоді як всі інші загинули.

Ч. Г. СПЕРДЖЕН.

Щонеділі о 17:00 та щопонеділка о 9:00
дивіться християнську телепередачу «Вірую» на каналі ТРК «3-студія».

АНОНС

Стежте за програмою телепередач

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської: Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТИВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ -16 год., СЕРЕДА — 19 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Рівненська область

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5-6; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9 год., 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

НЕТИШИН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;

ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ: Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;

пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;

вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ» зона Top Capienza,

НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тел. 39-32-97-35-26-92.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Віро і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Променя» —

передача для дітей «Стежинка»

№ 4 (135)
квітень 2010 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26008340311261

Львівська обласна філія АКБ «Укрсоцбанк»

МФО 325019 код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,**

вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: **viruyu.at.ua**

Газета віддрукована

в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».

Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.

Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

